

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Hørren.

Citation: Andersen, H. C.: "Hørren.", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 209. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-workid87580.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Hørren.

Hørren stod i Blomster. Den har saadanne deilige blaa Blomster saa bløde som Vingerne paa et Møl og endnu meget finere. - Solen skinnede paa Hørren og Regnskyerne vandede den, og det var ligesaa godt for den som det er for Smaabørn at blive vadskede, og saa faae et Kys af Moder; de blive jo deraf meget deiligere. Og det blev ogsaa Hørren.

»Folk siger jeg staaer saa udmærket godt;« sagde Hørren, »og at jeg bliver saa deilig lang, der vil komme et prægtigt Stykke Lærred af mig! Nei, hvor jeg er lykkelig! Jeg er bestemt den allerlykkeligste af Alle! Jeg har det saa godt, og jeg skal blive til Noget! Hvor det Solskin munter op og hvor den Regn smager og forfrisker! Jeg er mageløs lykkelig, jeg er den Allerlykkeligste!«

»Ja, ja, ja!« sagde Gjerdestavene, »I kjende ikke Verden, men det gjør vi, der er Knuder i os!« og saa knagede de saa ynkelig:

»Snip snap snurre
Basselurre,
Visen er ude!«

»Nei, den er ikke!« sagde Hørren; »Solen skinner i Morgen, Regnen gjør saa godt, jeg kan høre hvor jeg voxer, jeg kan føle jeg har Blomst! jeg er den Allerlykkeligste!«

Men en Dag kom der Folk og tog Hørren i Toppen og ruskede den op med Rod, det gjorde ondt; og den blev lagt i Vand ligesom den skulde druknes, og saa kom den over Ild, ligesom den skulde steges, det var grueligt!
*****
----- 210

»Man kan ikke altid have det godt!« sagde Hørren, »man maa prøve noget, saa veed man noget!«

Men det blev rigtignok slemt. Hørren blev knækket og brækket, skettet og heglet, ja hvad vidste den hvad det hed; den kom paa Kokken, snurre rur! det var ikke mueligt at holde Tankerne samlede.

»Jeg har været overordentlig lykkelig!« tænkte den i al sin Pine! »Man maa være glad ved det Gode, man har havt! Glad, glad, o!« - og det sagde den endnu da den kom paa Væven, - og saa blev den til et deiligt stort Stykke Lærred. Al Hørren, hver eneste Urt, blev til det ene Stykke!

»Ja, men det er jo mageløst! Det havde jeg aldrig troet! Nei, hvor jeg har Lykken med mig! Jo Gjerdestavene de vidste rigtig nok god Besked med deres

»Snip snap snurre
Basselurre!«

Visen er slet ikke ude! Nu begynder den just! Det er mageløst! Ja, har jeg lidt noget, saa er jeg ogsaa nu bleven noget for det; jeg er den Lykkeligste af Alle! - Jeg er saa stærk, og saa blød, saa hvid og saa lang! Det er noget andet end kun at være Urter, selv om man har Blomst! Man bliver ikke passet, og Vand faaer man kun naar det regner. Nu har jeg Opvarning! Pigen vender mig hver Morgen, og med Vandkanden faaer jeg Regnbad hver Aften; ja Præstekonen selv har holdt Tale over mig og sagt, at jeg var det bedste Stykke i Sognet. Jeg kan ikke blive lykkeligere!«

Nu kom Lærredet i Huus, nu kom det under Sax. Hvor man klippede, hvor man skar, hvor man stak med Synaale, for det gjorde man! Det var ingen Fornøielse. Men Lærredet blev til tolv Stykker Lintøi, af det man ikke nævner, men som alle Mennesker maae have; det var tolv Stykker af det.

»Nei, see nu blev jeg først til Noget! Saa det var min Bestemmelse! Ja, men det er jo velsignet! nu gjør jeg Gavn i Verden, og det er det man skal gjøre, det er den rette Fornøielse. Vi ere blevne tolv Stykker, men vi ere alle dog eet og det samme, vi er et Dusin! Hvor det er en mageløs Lykke!«

Og Aar gik, - og saa kunde det ikke holde længer.

»Eengang maa det jo være forbi!« sagde hvert Stykke, »jeg gad jo gjerne holdt noget længer, men man maa ikke forlange

*
- 211

umuelige Ting!« Og saa bleve de revne i Stumper og Laser, de troede at det var reent forbi, for de bleve hakkede og masede og kogte, ja de vidste ikke selv hvad - og saa bleve de deiligt fiint hvidt Papir!

»Nei, det er en Overtaskelse! Og en deilig Overtaskelse!« sagde Papiret! »Nu er jeg finere end før, og nu skal der skrives paa mig! Hvad kan der ikke blive skrevet! Det er dog en magelos Lykke!« Og der blev skrevet paa det, de allerdeiligste Historier, og Folk hørte hvad der stod, og det var saa rigtigt og godt, det gjorde Menneskene meget klogere og bedre; det var en stor Velsignelse, der i Ord var givet de Papirer.

»Det er mere end jeg drømte om, da jeg var en lille blaa Blomst paa Marken! hvor kunde jeg tænke, at jeg skulde komme til at bære Glæde og Kundskaber ud til Menneskene. Jeg kan endnu selv ikke forstaae det! Men det er nu engang virkelig saa! *Vor Herre* veed, at jeg selv slet ingen Ting har gjort, uden hvad jeg efter fattig Leilighed maatte gjøre, for at være til! Og saa bærer han mig saaledes frem til den ene Glæde og Hæder efter den anden; hver Gang jeg tænker: »Visen er ude!« saa gaaer den just over i noget meget Høiere og Bedre; nu skal jeg vist paa Reise, sendes hele Verden rundt, for at alle Mennesker kunne læse mig! Det er det Rimeligste! Før havde jeg blaa Blomster, nu har jeg for hver Blomst de deiligste Tanker! Jeg er den Allerlykkeligste!«

Men Papiret kom ikke paa Reise, det kom til Bogtrykkeren, og der blev Alt, hvad der stod skrevet paa det, sat i Trykken til en Bog, ja til mange hundrede Bøger, for saa kunde uendelig flere Folk faae Gavn og Glæde deraf, end om det eneste Papir, som det Skrevne var paa, havde løbet Verden rundt, og var blevet slidt op paa Halvveien.

»Ja, det er nu det allerfornuftigste!« tænkte det beskrevne Papir. »Det faldt mig slet ikke ind! Jeg bliver hjemme og holdes i Ære ligesom en gammel Bedstefader! Det er mig, der er skrevet paa, Ordene flød af Pennen lige ind i mig. Jeg bliver og Bøgerne løbe omkring! Nu kan der rigtignok blive bestilt noget! Nei, hvor jeg er glad, hvor jeg er lykkelig!«

Saa blev Papiret samlet i Bundt og lagt paa Hylde. »Man har godt af at hvile paa sin Gjerning!« sagde Papiret. »Det er meget rigtigt at man samler sig og kommer til Eftertanke om hvad
*
- 212

der boer i En. Nu først veed jeg rigtigt, hvad der staaer i mig! Og kjende sig selv, det er det egentlige Fremskridt. Hvad mon der nu vil komme, noget fremad skeer der, det gaaer altid fremad!« -

En Dag blev alt Papiret lagt paa Skorstenen, det skulde brændes, for det maatte ikke sælges til Spekhøkeren og komme om Smør og Puddersukker. Og alle Børnene i Huset stod rundt om, de vilde see det blusse, de vilde see i Asken de mange røde Ildgnister, der ligesom løbe afsted og slukkes, den ene efter den anden, saa gesvindt - det er Børnene der gaae af Skole, og den allersidste Gnist er Skolemesteren; tidt troer man han er gaaet, men saa kommer han lidt efter alle de Andre.

Og alt Papiret laae i et Bundt paa Ilden. Uh! hvor det slog op i Lue. »Uh!« sagde det, og lige i det samme blev det en heel Flamme; den gik saa høit i Veiret, som aldrig Hørren havde kunnet løfte sin lille blaa Blomst, og skinnede som aldrig det hvide Linned havde kunnet skinne; alle de skrevne Bogstaver bleve i et Øieblik ganske røde, og alle Ord og Tanker gik op i Lue.

»Nu gaaer jeg lige op i Solen!« sagde det inde i Flammen, og det var som tusinde Stemmer sagde det i een, og Flammen slog gennem Skorstenen heelt oven ud; - - og finere end Flammen, ganske usynlig for Menneskenes Øine, svævede smaa bitte Væsner, ligesaa mange som der havde været Blomster paa Hørren. De vare endnu lettere end Flammen, der førte dem, og da den slukkedes og der kun var tilbage af Papiret den sorte Aske, dandsede de endnu en Gang hen over den og hvor de rørte saa man deres Fodspor, det var de røde Gnister: »Børnene gik af Skole og Skolemesteren var den sidste!« det var en Fornøielse at see paa, og Husets Børn stod og sang ved den døde Aske:

»Snip snap snurre
Basselurre!
Visen er ude!«

Men de smaa usynlige Væsener sagde hver: »Visen er aldrig ude! Det er det deiligste ved det Hele! Jeg veed det, og derfor er jeg den Allerlykkeligste!«

Men det kunde Børnene hverken høre eller forstaae, og det skulde de ikke heller, for Børn maa ikke vide Alting.

*
—